

souzení, po případě i dalšího odsouzení z roku 1922, bude soudu první stolice rozhodovati o nové žádosti odsouzeného na základě nového stavu úplně neodvisle od předešlého rozhodnutí, zda jsou dány podmínky pro odčinění těchto dalších odsouzení podle některého z obou zákonů. Při tom bylo by podle zásad shora naznačených záhodno, vycházeti především z odsouzení z roku 1916 a uvědomiti si, že tomuto odsouzení předchází jen odsouzení z roku 1913 a nenásleduje v pětileté lhůtě § 2 čís. 3 starého zákona počítajíc od výkonu trestu (2. dubna 1917) žádné odsouzení; pokud by soud ještě zjistil, že tu jsou i další podmínky § 1 odst. 1 a 2 starého zákona a toto odsouzení odčinil, bylo by pak obdobně uvažovati o odčinění odsouzení z roku 1913, o něž beztak již bylo zažádáno a po případném odčinění tohoto odsouzení postupně konečně i o odsouzení z roku 1922, na něž následuje v pětileté lhůtě od výkonu trestu, nastavšího dne 20. října 1922 jen jedině odsouzení z roku 1925.

Čís. 3590.

Trest propadnutí tiskopisů, jež byly při nezákonném rozšiřování zachyceny a proti zákazu vyvěšeny, jest obligatorní (§ 23 posl. věta tisk. zák.); nebylo-li na tento vedlejší trest uznáno, jde o zmatek čís. 11 § 281 tr. ř.

(Rozh. ze dne 21. září 1929, Zm II 24/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 15. listopadu 1928, pokud nebylo vysloveno propadnutí tiskopisů, ačkoliv byli obžalovaní uznáni vinnými přestupkem podle § 23 tisk. zák., a doplnil rozsudek nalézacího soudu v odsuzující části tak, že podle § 23 poslední věty tisk. zákona vyslovil propadnutí tiskopisů, které byly při nezákonném rozšiřování zachyceny a proti zákazu vyvěšeny.

Důvody:

Nalézací soud uznal obžalované vinnými přestupkem podle § 23 tisk. zák. a odsoudil je k pokutám v rozsudku blíže uvedeném, po případě k náhradním trestům na svobodě. Neuznal však na propadnutí tiskopisů, jež byly při nezákonném rozšiřování zachyceny a proti zákazu vyvěšeny, ačkoliv v poslední větě § 23 tisk. zák. jest přestupek podle tohoto § ohrožen i tímto obligatorním vedlejším trestem. Zmateční stížnost vytýká právem důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 11 tr. ř. toto překročení trestního oprávnění nalézacího soudu při výměře trestu, pročť jí bylo vyhověti a uznati i na tento vedlejší trest.

Čís. 3591.

Skutková podstata krádeže předpokládá, že pachatel věc odňal z držení osoby jiné, od pachatele rozdílné.

Pouhou koupí budoucí úrody pachatelem pro poškozené byl založen jen obligační poměr; k tomu, by tito nabyli »držby« (§ 171 tr. zák.) úrody, jest potřebí zvláštního úkonu odevzdání.

(Rozh. ze dne 21. září 1929, Zm II 99/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 28. února 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle § 171, 173, 175 II a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu nalézacímu k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Napadený rozsudek uznává stěžovatele vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 175 II a) tr. zák., zjistiť, že poškození požádali obžalovaného, by za ně a pro ně koupil dílce trávy, že umluvili, že od něho kupují tak, jak on to koupí, že mu zaplatili požadovanou cenu a že obžalovaný, ač byl poškozenými vyrozuměn, že si pro otavu přijedou, odvezl ji do B. a tu ji prodal, jsa si vědom, že i otava (nejen seno) náleží poškozeným. Tato zjištění nenaplnují ještě skutkovou podstatu krádeže. Předpokladem této skutkové podstaty jest, že pachatel odcizenou věc odňal z držení osoby jiné, od pachatele rozdílné. Napadený rozsudek neuvádí však vůbec, kdo vlastně byl držitelem sporné otavy v době spáchání činu, tím méně pak zjišťuje, že držiteli byli poškození. Pouhou rozsudkem zjištěnou koupí budoucí úrody založen byl mezi stranami jen obligační poměr, z něhož poškození nabyli oproti obžalovanému nárok, by jim koupenou věc (otavu) vydal. Aby se však koupená otava dostala i jim do »držení« ve smyslu § 171 tr. zák., tedy pouhé detence poškozených, k tomu bylo potřebí zvláštního úkonu odevzdání. Zjištění tohoto nabytí držby, přechodu věci do disposiční moci poškozených, jak to § 171 tr. zák. vyžaduje, zůstává napadený rozsudek dlužen. Že by ostatně tento úkon odevzdání nebyl bez významu pro posouzení, zda šlo vůbec o věc obžalovanému »cizí«, budiž, ježto se toho zmateční stížnost zvláště nedotýká, jen mimochodem vytknuto. Bylo proto zmateční stížnosti, pokud uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., již z tohoto důvodu vyhověti, aniž bylo třeba zabývat se ostatními uplatňovanými důvody zmatečnosti. Vzhledem k tomu, že rozsudková zjištění nejsou toho rázu, by již předem vyloučila ono nabytí držení a případné podřadění pod skutkovou podstatu krádeže (§ 175 II a) tr. zák.), bylo věc odkázati soudu sborovému, kterému při novém rozhodování podle výsledku zjištění bude vzítí též v úvahu, není-li tu skutková podstata zpronevěry nebo jiného deliktu majetkového, snad podvodu. V těchto případech by ovšem vzhledem k zákonu z 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n. přišla k místu kvalifikace činu jako přestupku.

Čís. 3592.

Podle § 13 odst. 2 zák. ze 14. června 1928, čís. 111 sb. z. a n. zůstává zachován i po zrušení zákona z 21. března 1918, čís. 108 ř. zák.